

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

רואים מה נעשה היום עם הבנים והבנות, ישנה
הוראה נצחית מהנהגת ותפלת חנה: עלינו
לדעת, שאין שום תחליף ל"עשרה בנים!"

ראה עמוד 5

ערב שבת קודש פ' וילך, ד' תשרי, שבת שובה
הי' תהא שנת סגולות בכל

שפ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכרון

הצדקנית הרבנית מרת חנה ע"ה שניאורסאהן
בת הצדקנית הרבנית מרת רחל
ובת הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה

נפטרה ביום השבת קודש, ו' דעשי"ת, בעלות המנחה
שנת ה'תשכ"ה
- ת נ צ ב " ה -

אמו של כ"ק אדמו"ר מה"מ

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הדרך לגדל ילדים שילכו לקבל פני משיח צדקנו

ההוראה מהנהגת חנה: אם ההורים רוצים שהם בעצמם יהיו כדרוש ושח"ו לא יצטרכו לבכות, אזי ראשית כל יש להשקיע בילדים כאילו שמדובר בהם עצמם או אפ"י יותר מזה, כי בזה תלוי גם האושר וההצלחה שלהם ● זקוקים ל"עשרה בנים", היכן שישנו בן – ילד יהודי, עליו להיות בנה של חנה, אמא שמתנהגת באופן ש"השאלתיהו לה", אשר תיכף לאחרי ש"גמלתו", היא מביאה אותו מיד למשכן השם ומשאילה אותו לה', ויתירה מזו: היא מעניקה אותו, עד שנפעל בו "וישב שם עד עולם" ● יש להכין את ילדי ישראל שכאשר יבוא משיח יהיו מוכנים ל"תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", עיי"ז שילמדום "אלף-בית" של יהדות ● משיחות ו' תשרי ה'תשל"א – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

במילים; בהפטרות לא מסופר מה היא ענתה לו – בדיבור, בטעם, בשכל ובהסברה, רק מסופר שאלקנה הסכים להנהגתה, וכפי שמסופר אח"כ בהפטרות התנהגותה בכל הפרטים, וההמשך בפרק שלאחרי-זה.

ומזה מובן, שלאחר-מכן כאשר אלקנה ראה שחנה מבקשת "ונתתה לאמתך זרע אנשים"⁴, הוא הסכים, ללא הבט על כך שבתחילה הונח אצלו ש"למה תבכי גו' הלא

א. מסופר בהפטרות (דיום א' דר"ה) ש"לחנה אין ילדים"¹, ולכן "ותבכה ולא תאכל"².

ע"ז אמר לה אלקנה: "למה תבכי גו' הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים"³ – שבכלל מסופר עשר מורה על ריבוי ושלימות. ואלקנה אמר לה, שאדרבה, "אנכי טוב לך מעשרה בנים".

אמנם חנה לא קיבלה את טענתו, וכל כך לא קיבלה עד שכלל לא נזקקה להסביר זאת

(* מובאת בזה בעריכה ועיבוד מחודשים ובהוספת מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

(1) שמואל-א, א, ב.

(2) שם, ז.

(3) שם, ח.

(4) שם, יא.

העילוי דר"ה שחל ביום ג'

בקשר עם הקביעות דראש השנה ביום ג' והטעם הפנימי לחלוקת הפרשיות נצבים-וילך בקביעות זו, הבאנו בזאת צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז

(השיחה שאודותה מדובר בצילום שלפנינו נדפסה ב'התוועדויות' תשמ"ז ח"א ע' 389 ס"ט"ז ואילך, וכן ב"ספר השיחות" תשמ"ז ח"א ע' 461 סל"א ואילך)

להלן שאלות המניחים עם פענוח מענה כ"ק אד"ש בכת"ק (בא בהדגשה):

בהשיחות דשמח"ת נתבאר בענין פת בג המלך (טור או"ח סתכ"ח), שב' מורה על גבורות (התחלקות), והכוונה בזה היא בשביל ג' – שלום, התכללות. והשייכות דענין זה לענין נצבים וילך הוא, שבתחילה הוא בחי' נצבים (דוגמת עומדים), ואח"כ (ע"י העבודה שעושים מב' ג') באים לבחינת וילך, מהלכים.

ואח"כ נאמר בהשיחה, דזהו דוקא כשר"ה חל ביום ב' (שאז הסדר הוא שבתחילה הוא ב' – גבורות, וצריך להמתיקם ולעשות מהם ג' – שלום והתכללות), משא"כ ברוב השנים (שתורה על הרוב תדבר) – אזי אין זה ההוראה המודגשת (העיקרית) דשנה זו (או שיש מלכתחילה הענין דג', היינו שמלכתחילה הם הגבורות כבר ממותקנות).

והיינו, דכשחל ר"ה ביום ג' – אזי הרי בודאי מתחילים עם הענין דג', וגם כשחל ר"ה ביום ה' או ביום ז' – גם אז מתחילים מיד עם הרי בא בהמשך להענין דג', מפנין שבה וכן ב' יס-גבר (פלול) מספר ג'. האם נכון? [כ"ק אד"ש מה"מ סימן חץ בכת"ק על התיבות "האם נכון" לכיוון התיקונים שהוסיף קודם].

לא תפסנו: הרי נתבאר בהשיחה בענין פת בג המלך, דמה שפותרים ומחלקים נצבים וילך לשתי פרשיות (כשחל ר"ה ביום ב') הוא לפי שהענין ד"וילך" נעשה רק אח"כ, דלאחרי שממתיקים את הב' ועושים ממנו ג' אז דוקא נעשה הענין דמהלכים – ועפ"ז, מ'דוע גם כשחל ר"ה ביום ג' (שאז יש-מיד ר"ה פועל עבידת' דיום ג' הענין דג', ואלעפ"כ גם ואז נצבים וילך הם נפרדות, היינו-שפ' וילך הענין דמהלכים גם בערך ג' ולכן נעשה רק אח"כ. ופשוט.

לאחרי שנאמר בהשיחה שברוב השנים יש מלכתחילה הענין דג', הוסיף: ובפרט כששמח"ת חל ביום ג' (כבשנה זו), שאז הוא (שמח"ת – לא ר"ה – ועבידת' דשמח"ת) ב' פעמים שלישי – שלישי דפרשת ברכה ושלישי דפרשת בראשית. ופשוט.

[על שאלתם בקטע הבא העביר כ"ק אד"ש קו מחיקה, והמענה ע"כ נמצא בתיבות שהוסיף כ"ק אד"ש בקטע שלפניו].

בקשר עם מלאת 25 שנה ל"מבצע אנטבה", אנו מדפיסים בזאת אגרת קודש נדירה מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שנכתבה במענה ליהודי מאה"ק שהי' בין החטופים אז ושלה

לכ"ק אד"ש מה"מ מכתב בצירוף ספרו אודות השתלשלות המאורעות וכו'

מוקדש לרפואתו השלימה של יצחק בן רבקה

– מצילום המכתב –

ב"ה. כ"ב כסלו, ה'תשל"ח

לכבוד

מר יצחק שי' דוד

שלום וברכה!

מכתבו מיום ה' פ' וילך בין כסה לעשור דש. ז. וגם ספרו "חזרתי גם מאנטבה" נתקבלו באיחור זמן, ונתאחר גם האישור מצד כמה סיבות, ואתו הסליחה.

והרי בזה גופא השגחה פרטית שהאישור נכתב ערב ימי ההנוכה "על הנסים" ד"מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך" וכו',

שההתבוננות בהנס דאנטבה, ובפרט של אלה שהיו בעצמם בזה הנס – מוסיפה חיות "בלימוד" פרשת ימי ההנוכה וה"מוסר השכל" אשר בו בנוגע לחיי כל יהודי באשר הוא שם.

תקותי חזקה שמשתדל מר בהפצת היהדות בכל מקום שידו מגעת, שגם זה מהוראות הנר הנוכה, רמז לנר מצוה ותורה אור, שהדלקתם "על פתח ביתו מבחוץ" ובאופן המוסיף והולך ואור.

והשי"ת ימלא משאלות לבבו לטובה ויוסיף בברכותיו לו ולכל בני ביתו שיחיו בגשמיות וברוחניות גם יחד.

בכבוד ובברכה לימי חנוכה מאירים, מאירים גם בימות כל השנה – חי"ק

לפעול זאת, עד שהיו לה שבעה בנים (כמובא בהמשך ההפטרה¹⁰ ובמפרשי התנ"ך).

וזוהי ההוראה: אם ההורים רוצים שהם בעצמם יהיו כפי שצריכים להיות ושח"ו לא יצטרכו לבכות, אזי ראשית כל יש להשקיע בילדים כאילו שמדובר בהם עצמם או אפי' יותר מזה, כי בזה תלוי גם האושר וההצלחה שלהם עצמם.

ג. עד"ז בנוגע ל"בניך אלו התלמידים"¹¹:

כאשר ניגשים ואומרים לו: הרי ביכולתך לעשות מעשים טובים עם עצמך, עם השני ועם השלישי עד שהם יהיו "טוב לך מעשרה בנים" [ומדוע להתעסק עם הילדים]? – באם הוא יהודי כפי שצריך להיות, לא זו בלבד שאינו מקבל את הסברא, אלא היא כ"כ מופרכת אצלו עד שאינו צריך בכלל לענות עלי' (כהנהגת חנה)!

ואזי, לא רק שלא יחסר לו אח"כ בה"טוב לך" ח"ו, אלא אדרבה, "אלקי ישראל יתן את שלתך אשר שאלת מעמו"¹² – הקב"ה ממלא את הבקשה וההשתדלות, היות והוא רואה שזה נוגע באמת, עד שנהי' ריבוי בנים, וגם באופן ד"זרע אנשים" – עם כל השבחים שהגמרא דורשת¹³ מהלשון "זרע אנשים", ועד שמהבן הזה מתחלת גאולת כל עם ישראל, "וירם קרן משיחו"¹⁴ – הנאמר בשמואל ("אל הנער הזה התפללתי"¹⁵) אשר משח את דוד המלך משיח השם¹⁶, ש"דוד מלך ישראל חי וקיים"¹⁷!

אנכי טוב לך מעשרה בנים".

ב. בכללות, המוסר-השכל מענין זה פשוטו לדורנו:

כאשר הולכים בשיטה זו ד"הלא אנכי טוב לך", היינו, שמתפק בעצמו, באשתו או בשניהם יחד, והם משתדלים בהנוגע לעצמם שיהי' באופן טוב, מתנהגים כדרוש בכל וכו', אבל בנוגע ל"בנים" מסתמכים כביכול על הקב"ה, וכהלשון⁵: "על מה יש לנו להשען – על אבינו שבשמים" – הרי לכאורה יש לזה מקום בתנ"ך כמ"ש⁶ "הוי' אורי וישעי גו' הוי' מעוז חיי", או בלשון ההפטרה "אנכי טוב לך מעשרה בנים", כלומר, שצריכים לסמוך על הקב"ה, וזה משמש תחליף ל"עשרה בנים"!

אבל בני ישראל באים ואומרים שזאת למדים אנו מנבואת חנה [שהיתה הנביאה לכל בני ישראל, עד שמנבואת (ותפלת) חנה לומדת הגמ' בברכות⁷ "כמה הלכתא גברותא" בהל' תפלה – (ולא רק לדורה, אלא) הנהגות כל בני" במשך כל הדורות]:

חנה מלכתחילה לא קיבלה את הטענה הנ"ל (ד"אנכי טוב לך כו") וכלל לא הוצרכה לפרש בדיבור מדוע אינה מקבלת את זה, אלא המשיכה ב"בכה תבכה"⁸, הגם ש"קולה לא ישמע"⁹ אבל "ותתפלל גו' ובכה תבכה", עד שלאדם מהצד (אפי' כהן גדול) הי' נראה שהיא אינה בדעה צלולה – "ויחשבה עלי לשכרה"⁹...

הנה מסופר בהפטרה, שחנה הצליחה

(5) סוטה מט, ב. (6) תהילים כז, א – המזמור שאומרים בימים אלה. (7) לא, א ואילך. (8) שמואל שם, י. (9) שם, יג. (10) שם ב, ה. (11) ספרי (ורש"י) עה"פ ואתחנן ו, ז. (12) שמואל שם א, יז. (13) ברכות שם, ב. (14) שמואל שם ב, י. (15) שם א, כז. (16) רד"ק ועוד – שם ב, י. (17) ר"ה כה, א. זח"א קצב, ב.

פרים” בפשטות, בביהמ”ק כפשוטו.

והנה, כאשר יעשו כן פעם אחר פעם, עד מאה ואחד פעמים (למעלה, אפילו, מרגילות שנתרגל בה עד שנעשתה טבע), והדברים יהיו מיוסדים על דברי התורה, וכן ע”פ הלכות התורה, ”דבר ה’ זו הלכה” – אזי דברים היוצאים מן הלב בודאי יכנסו אל הלב ויפעלו פעולתם, כיון שאזי זוכים לברכת ה’, כמו בכל עניני תומ”צ,

ובמיוחד – הברכה שבאה ע”י היגיעה, וכההבטחה ”יגעת ומצאת”³, דהיינו (כמדובר כמ”פ) דנוסף על השכר שמקבל לפום ההשתדלות, זוהי לתוספת ברכה, באופן של מציאה – שלא בערך לטירחא שהשקיע בדבר, ועי”ז יזכה להצליח עוד יותר בהפעולה על אנשים נשים וטף, שיתכנסו ב”הקהל” כו’.

ולחוסוף, שהכינוסים ד”הקהל” צ”ל, במיוחד, ביומי דפגרא, החל מעשי”ת שהם בדוגמת חולו של מועד (כנ”ל ס”ד), ועאכו”כ – ביום הכיפורים אחת בשנה, ועאכו”כ בד’ הימים שבין יוה”כ פ”ח וי”ח הסוכות (כאשר, כמ”ש במדרש, בנ”י חודרים לגמרי בהכנות לעניני תומ”צ, ובשנה זו – כולל גם ל”הקהל”), ועאכו”כ ביום שמחתכם בחג הסוכות שנאמר בו ג’ פעמים שמחה, והלוחך ומוסיף ואור עד לשמחה דשמיני עצרת, שהיא באופן ד”ישראל ומלכא בלחודיה”⁴, ועד שמגיעים לשמחת-תורה, אשר כדאיתא בזוה”ר⁵ הרי זה שייך לכתר מלכות.

ומזה באים ל”מלך ביפיו תחזינה עיניך”⁶, דוד מלכא משיחא, שהרי יופי המלך קשור בכתר המלך –

וזהו (גם) הטעם להפצת כתרה של תורה, פנימיות התורה, ובאופן ד”יפוצו מעינותיך חוצה”, ענינו של מלכא משיחא, עוד לפני ביאתו וגילוי בפשטות.

וע”י הזריזות הכי גדולה, ”אחישנה”, במעשה האדם, ובפרט ע”י ההתחלה בפועל תיכף ומיד, בהשפעה על האנשים הנשים והטף בנוגע ל”הקהל” [וכפי שרואים במוחש שלפעמים קל יותר להשפיע על הזולת מאשר על עצמו, מפני כו”כ טעמים, והעיקר – מפני שכך היא המציאות] –

להתאחד כאיש אחד בלב אחד בכל הענינים האמורים, וללכת מחיל אל חיל לקראת ”אחת בשנה”, ע”י תורה אחת, ועי”ז יהי גילוי יחידה הכללית – גילוי וביאת דוד מלכא משיחא.

(משיחת וא”ו תשרי ה’תשמ”ח – בלתי מוגה)

(5) שם רנו, רע”ב.

(6) ישעיי”ל, יז. וראה רמב”ם הל’ מלכים פ”ב ה”ה.

(3) מגילה ו, רע”ב.

(4) ראה זח”ג לב, א.

ד. כמדובר כמה פעמים – ”התורה היא נצחית”¹⁸, היינו, לא רק דיני התורה הם נצחיים, אלא ”התורה היא נצחית”: כל התורה היא דבר נצחי, כל ענין בתורה הוא הוראה¹⁹, גם כשמדובר, לכאורה, בסיפור מאורעות שאירעו לפני אלפי שנים, אזי לא רק כללות הסיפור הוא הוראה, אלא גם הפרטים שבו; דלכאורה יכולים לטעון, איזו שייכות יש לפרטי הסיפור או אפילו לכללות הדבר, בנוגע אלינו? הנה רואים, שהגמרא לומדת מאופן תפלתה של חנה הוראות בנוגע לתפלת כאו”א, ומזה מובן, שכל הפרטים בהנהגת חנה הם הוראה לכל אחד ואחת באופן נצחי, בכל מקום ובכל זמן.

ובפרט בתקופתנו זו שרואים מה נעשה היום עם הבנים והבנות, ישנה הוראה נצחית ממאורע זה:

עלינו לדעת, שאין שום תחליף ל”עשרה בנים”, וכאשר בא מישוה ואומר: ”אנכי טוב לך מעשרה בנים” – מדוע אתה צריך למסור את נפשך עבור איזה ”היפי”²⁰ וכיו”ב, כשאתה יכול לפעול עם עצמך ולפעול עם הבנים שיושבים בישיבה ולומדים בלאו הכי, תעזור להם ותלמד בשקידה והתמדה.

אומרים לו – לא! זקוקים ל”עשרה בנים”, היכן שישנו בן – ילד יהודי, עליו להיות בנה של חנה, אמא שמתנהגת באופן ש”השאלתיהו לה”²¹, אשר תיכף לאחרי ש”גמלתו”²², היא

(18) תנאי רפי”ז. וראה רמב”ם הל’ יסוה”ת פ”ט ה”א.

(19) ראה גו”א ר”פ בראשית בשם הרד”ק. רד”ק לתהלים יט, ת. זח”ג נג, ב.

(20) תנועה שהתפשטה בארה”ב באותם שנים אשר אנשי נקראו ”היפיס”.

(21) שמואל שם א, כח.

(22) שם, כד.

(23) ראה ת”י (הובא ברד”ק) עה”פ (וראה לעיל שם, יא: ונתתי). והוא ע”ד הפירוש במ”ש ”ושאלה אשה

מביאה אותו מיד למשכן השם, לאהל השם, ומשאלה אותו לה, ויתירה מזו: היא מעניקה אותו (כהפירוש השני ב”השאלתיהו”²³ – לשון מתנה והענקתה), עד שנפעל בו ”וישב שם עד עולם”²⁴, שכל חייו הוא קשור ונמצא במשכן השם.

והוראה זו שייכת לכאו”א: באם הוא משמש בקודש, סוחר או פועל, נותן לו הקב”ה את האפשרות לעשות מהמקום שבו נמצא – משכן השם, בית המקדש לו ית’, ובאופן ד”וישב שם”, היינו שנמצא שם בהתיישבות – אלו הם חייו, ו”עד עולם” – (שעי”ז) יש לו חיים רגועים, וחיים טובים, ואריכות ימים ושנים טובות. ואזי אומרת חנה שירה, ועי”ז נפעלת גאולתן של ישראל.

ה. מזדעק הוא בשאלה: אין זה ענין בשבילו – הוא עלה לרגל ועליו להקריב שם את הקרבנות, עולת רא”י, והקב”ה אומר לו ”כדרך שבא לראות כך בא ליראות”²⁵, שכשם²⁶ שהקב”ה רואה אותו, כך גם הוא רואה אלוקות במוחש (”לראות”) – א”כ, איך הוא ילך במצב כזה להתעסק עם עשרה בנים, הרי ”אנכי טוב לך מעשרה בנים”!

על זה אומרת חנה – לא! באם אין אף דרך אחרת, אזי במשך שנתיים היא לא תלך לשילה, ”עד גמלה אתו”²⁷, כדי להכין ילדים יהודים שאח”כ יקויים בהם ”השאלתיהו לה”, ”וישב שם עד עולם” – ואלקנה הסכים לזה,

משכנתה ומגרת ביתה גו” (שמות ג, כב) (פי’ הרשב”ם שם). וראה עוד ע”ז ב”התועודות” תשד”מ ה”א ע’ 158 סי”ט ואילך.

(24) שם, כב.

(25) תגינה ב, א. וש”נ.

(26) ראה לקו”ת ברכה צח, ב. אוה”ת וירא קג, ב ואילך.

(27) שמואל שם, כג. וראה מפרשים (שם, כב) דהיינו כ”ד חודש.

להתחיל לעסוק ולפעול מיד ב”הקהל” במרץ הכי גדול

בנוגע ל”הקהל” – הענין שהזמן גרמא (שהרי “שנת הקהל” החלה מר”ה ומאז עברו כבר יותר מג’ ימים, דבג’ זימני הוי חזקה¹, וכבר עברו רוב ימי עשיית וכו’):

יש לעורר את כאו”א להתחיל לעסוק מיד, במרץ הכי גדול, ככל האפשריות שלו, ולפעול ב”הקהל”.

ובפרטיות –

לכל לראש, צריך להקהיל את כל החלקים ד”אנשים נשים וטף” שבו – “אנשים”, חלק התוקף שבו, “נשים” התכונה שיש בו להיות מנהיג בסביבתו ומנהיג בביתו, לעסוק בחינוך הבנים כו’, ו”טף” – התכונה שיש בו להיות מקבל ומחונך המשתדל ורודף להיות לומד מכל אדם, בדומה לטף וקטני קטנים, שכל תכונות אלו ביחד יהיו חזורים ברעיון אחד – “ליראה את ה’ כל הימים”, ובזה גופא – יראה החודרת בכל הענינים בכל הפרטים וכו’.

ועוד ועיקר, לאחר שיפעול “הקהל” בעצמו, עי”ז יצליח יותר כשישתדל בזה בהנוגע אל הזולת, כל בני” שביכלתו להגיע אליהם, ובפרט אם נוסף עי”ז דבריו יהיו חזורים באהבת ישראל, שעיי”ז נעשה קשר בינו ובין השומעים שמכשיר את המצב לקליטת הדברים וקבלת ההשפעה, כיון שהשומע מרגיש שסיבת ההשפעה היא מפני הציווי “ואהבת לרעך כמוך”², ואזי הוא מרגיש כיצד זהו הדבר היקר והנחוץ ביותר שביכלתו לקבל, ובפרט בימים אלו.

ובאותיות פשוטות:

יש לפנות אל כל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ולומר להם, דאע”פ שנמצאים בזמן שאין ביהמ”ק קיים ולא בארץ ישראל, בכ”ז, בעמדנו בשנת “הקהל” (וכבר עברו יותר מג’ ימים, כנ”ל, וכבר קראו פ’ “הקהל” בתורה), הרי הזמן גרמא להשתדל במיוחד אשר במקום המתאים בזמן המתאים ובאופן המתאים שההשפעה תהי’ בשלימות כדרוש – החל משכונתו, עירו וחוגו, יתאספו אנשים נשים וטף (באופן המותר לנשים להקהיל אנשים ועד”ז להיפך, ובכל אופן – אנשים בנוגע לאנשים ונשים בנוגע לנשים) ויעוררום אודות מצות הקהל, החל מהענין שהזמ”ג – פסוקי התורה אודות הקהל והפסוק ד”ונשלמה פרים שפתינו”, כולל גם – הביאור דעיי’ “ונשלמה פרים שפתינו” ממחרים את הקיום ד”ונשלמה

(2) קדושים יט, יח.

(1) ב”מ קו, רע”ב. וש”נ.

ודוקא באופן כזה נפעל אח”כ “עלץ לבי בה”²⁸ ו”עליו בשמים ירעם”¹⁴ עד ל”אירם קרן משיחו”, וככה מעמידים את צבאות ה’ שילכו לקבל את פני משיח צדקנו!

1. ובפרט ע”פ המדובר כמ”פ, אודות החילוק בין גלות זו הנוכחית לגלויות הקודמות: כשיצאו בני” מגלות בבל, נשאר עדיין יהודים בבבל (ואעפ”כ זה נחשב לגאולה), כך גם כשיצאו מגלות יון ומגלות מדי ופרס, עדיין נשאר יהודים בגלות.

משא”כ הגאולה מגלות זו תהי’ כפי שרש”י מביא²⁹ את הפסוק “ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל”³⁰, אף יהודי אחד ויחיד לא יכול הקב”ה להשאיר בגלות, אלא נצא מהגלות “בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותנו”³¹ – לא רק המובחרים שבבנים, אלא “לא נותר בהם עד אחד”³², שום ילד יהודי אי אפשר להשאיר בגלות!

אלא שצריך לעזור במקצת – צריכים להכין את בני ישראל (ליציאה מהגלות), בין אם זה המובחר שבעשרה בנים ובין אם זה הפחות שבהם, שבכללות אלו הם עשר הסוגים שישנם בבני ישראל, וכדלקמן.

2. בענין ה”עשרה בנים”, מפרט הכתוב בתחילת פ’ נצבים את עשר הסוגים בבני ישראל, מ”ראשיכם שבטיכם” עד “חוטב עציץ” ו”שואב מימך”, עשר דרגות, עשר סוגים ועשר חלוקות, ולכל סוג יש “בנים” – ישנם הבנים של “ראשיכם”, עד לבנים

ד”חוטב עציץ” ו”שואב מימך”. והנה, גם מענין זה (ד”אתם נצבים היום כולכם לפני ה’ אלקיכם”) למדים הוראה הנ”ל: דלכאורה ביכולתו לטעון, כיון שמדובר בבנו של “חוטב עציץ ושואב מימך”, אין כל פלא שהוא מתנהג באופן כזה, ובמילא מה זה נוגע לו, הרי הוא מצד עצמו נמצא כבר “לפני ה’ אלקיכם”?

אומר הכתוב – לא! צריך להיות “כולכם”: כשם שבמתן תורה “אילו ה’ ששים ריבוא חסר אחד לא ניתנה תורה לישראל”³³, עד”ז בגלות האחרון ובגאולה האחרונה, שצריך להיות ה”תלוקטו לאחד אחד”.

אמנם, מכיון שלא נוטלים מיהודים את הבחירה, לכן יש להכין את ילדי ישראל שכאשר יבוא משיח יהיו מוכנים ל”הלוקטו לאחד אחד בני ישראל”, עיי”ז שילמדו את ה”אלף-בית” של יהדות.

3. טוען הוא, הרי הינו חכם גדול, ואין זה לפי כבודו לרדת וללמד אלף-בית, זקן ואינו לפי כבודו³⁴, “ומה לכהן בבית הקברות”³⁵ וכו’ וכו’!

הנה רואים שהקב”ה אומר אחרת: הפסוק אומר בישעיי”³⁶ “אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו”, וכפירוש הרד”ק שם ש”ידידי” ו”דודי” קאי על הקב”ה הנמצא בכרם גם כאשר “ויקו לעשות ענבים ויעש באושים”³⁷, שם נמצא הקב”ה, “השוכן איתם גו”³⁸ בתוך האופן השני.

(34) ראה ב”מ ל, סע”א. ספרי תצא כב, ד. רש”י משפטים כג, ה.

(35) תנחומא וזא ה. מדרש לקח טוב (פס”ז) ובחיי שמות ה, ב. וראה הנסמן בערה הקודמת.

(36) ה, א.

(37) שם, ב.

(38) אחרי טז, טז. יומא נז, א.

(28) שמואל שם ב, א.

(29) נצבים ל, ג.

(30) ישעיי’ כז, יב.

(31) בא י, ט.

(32) ראה בשלח יד, כח (נשאר. וראה ש”ב יג, ל).

(33) ראה מכלתא יתרו יט, יא. מכלתא דרשב”י

שם.

כידוע פתגם נשיא דורנו⁹ שלא קיים "למה" ("ס'איז ניטאָ קיין פּאַרוואָס")! לא שמקשים קושיא ואומרים תירוך ולאחמ"כ עושים, אלא מלכתחילה לא קיים "למה", אלא עושים כל מה שמצווים!

מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות – הוא הולך בעצמו ולא שולח שליח. מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות ב"חוצה" – הוא הולך ל"חוצה". הדבר היחידי שעליו לדעת הוא – מה רוצים ממנו, אבל לאחר זה הוא לא צריך לדעת שום דבר אחר, ואינו שואל "מדוע", אלא עושה בפועל מה שמצווים עליו.

וכאשר מצווים עליו לצאת למלחמה האחרונה של הגלות, לכבוש ולברר את כל ארצות הגוים (מעין ה"והיתה לה' המלוכה"¹⁰ לע"ל) – הוא עושה מה שמצווים. ולכן מבזבזים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה.

וכאמור לעיל, שהטעם לזה מדוע מבזבזים את כל אוצרות החסידות שלא נתגלו עד עתה דוקא עכשיו – כיון שזוהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון, ואין למתי לדחותה – ובכדי לנצח במלחמה אחרונה זו מבזבזים את כל האוצרות.

שמלחמה זו כוללת גם – הכיבוש והבירור של כל ארצות הגוים, מעין ובתור "טועמי' חיים זכו"¹¹ ד"והיתה לה' המלוכה" בגאולה העתידה.

יוצא א"כ, שהמלחמה והכיבוש של כל ארצות הגוים (עוד בזמן הגלות) היא חלק מהעבודה דכאו"א מישראל. ועי"ז שיוצאים למלחמה זו, אזי לא רק שלא חסר בעבודתו, אלא זה מוסיף בעבודתו הפרטית – כיון שדוקא בשביל זה מבזבזים את כל אוצרות החסידות.

וע"י נצחון המלחמה פועלים שיקויים ה"זיתן להם ארצות גוים ועמל לאומים ירשו"¹². ולכן מודים להקב"ה – "הללויו", עד ש"על כל נשימה ונשימה תהלל יי"¹³.

ויה"ר שכל זה יקויים בקרוב ממש, בביאת משיח צדקנו, וכולנו בתכ"י נצא מהגלות, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

והיות שקוראים הפטרה זו בתחלת השנה, סימן שזהו לפי כחו של כל אחד ואחד, שהרי "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו"⁴⁶, הקב"ה לא נותן עבודה ליהודי לפני שנותן לו כח לעשות את העבודה במילואה, ויתירה מזו: "עבדו את ה' בשמחה"⁴⁷ – לעשות זאת בשמחה וטוב לבב,

[. . .] והקב"ה מצליחו ב"זרע אנשים", איש בין אנשים (כפי שהגמרא מפרשת בברכות⁴⁸), שמתברכים בבנים ובנות ההולכים בדרך התורה והמצוה, שזהו גם דרך הישר כפשוטו,

[כמדובר לעיל³⁹ על המצוות ד"בין אדם לחבירו", שאין הכוונה שהם רק "לחבירו" ולא "בין אדם למקום" – אז גם ה"בין אדם לחבירו" אינו כדבעי, כי מתי האדם בטוח שיעבור את הנסיון ד"לא תגנוב", "לא תחמוד"⁴⁹ וכו' – דוקא כאשר זה בא בהמשך אחד ל"אנכי ה' אלקיך"⁵⁰, ויתירה מזו – עשרת הדברות כולם נאמרו בדבור אחד⁵¹ – שבעצם זהו יותר מ"המשך", זה ענין אחד],

ואזי הקב"ה מקבל את תפלתו ותפלת עם ישראל ברחמים, ונהיית שנה מבורכת, כמדובר, שנת אורה ושנת ברכה עד לשנת גאולה – שיוצאים מהגלות בקרוב ממש, "קהל גדול ישוּבו הנה"⁵², בגאולה האמיתית והשלימה.

וכמדובר לעיל³⁹, בפירוש דברי המשנה⁴⁰ "מה המקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", שאפילו כאשר יהודי נמצא במצב בלתי-רצוי, אין אומרים עליו כבמקוה "מטהר את הטמאים", אלא "אע"פ שחטא ישראל הוא"⁴¹ הקב"ה קורא אותו ("מטהר את) ישראל".

ועל-כן הקב"ה רוצה ש"ראשיכם שבטיכם" יתעסקו גם עם ה"חוטב עציך" ו"שואב מימך", ובנוגע לטענה "אנכי טוב לך מעשרה בנים", אומרים שמלכתחילה לא רואים שום נחיצות לתרץ טענה זו, "והא דשתק" הוא "כיון דלא אחשבה"⁴², על טענה כזו אין צורך כלל לענות – כי מובן, שאצל חנה לא מתקבלת כלל טענה שכזו.

ט. וזוהי ההוראה, שאחת מההחלטות של ראש השנה (שמזכיר על מתן-תורה⁴³, כמדובר כמ"פ) היא: כשם שבמתן תורה "אילו הי' ששים ריבוא חסר אחד לא ניתנה תורה לישראל" (כמובא במדרש³³), כך גם בנוגע ל"אתם נצבים היום", שלפי פירושו של אדמו"ר הזקן⁴⁴ "היום" קאי על ראש השנה – "יומא דינא רבא"⁴⁵, צריכים להיות "כולכם לפני ה' אלקיכם!" ומה שבגלל זה חנה הוצרכה להמנע שנתיים מעל' לרגל לשילה – הרי כל זה כדאי, בשביל שאח"כ תעלה לרגל ותביא איתה את הילדים, מתחיל מאחד, ואח"כ הבאים אחריו.

39) בשיחה שנאמרה לפני"ז בהתוועדות (נדפסה ב"לקו"ש ח"י" ע' 172 ואילך).
40) סוף מס' יומא במשנה.
41) סנהדרין מד, א.
42) ראה ב"ק כ, סע"ב.
43) וכמו שאומרים גם בברכת שופרות.
44) לקו"ת תבא מב, א. ר"פ נצבים. וראה זח"ג רלא, א. ועוד.
45) ל' התרגום – איוב ב, א.

46) ע"ז ג, א.
47) תהלים ק, ב.
48) לא, ב. וראה תוד"ה גברא בגורין: פי' אדם שיהא חשוב לימנות בין אנשים.
49) יתרו כ, יג.
50) שם, ב.
51) מכילתא יתרו כ, א. רש"י שם.
52) ירמ' לא, ז.

9) ראה סה"ש תש"ג ע' 140.
10) עובדי' א, כא.
11) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.
12) תהלים קה, מד.
13) שם קנ, ו. ב"ר פי"ד, ט.

חיולי נשיא דורנו במלחמה האחרונה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב במאמרו האחרון, מאמר ההילולא¹, אודות המשל ממלך בשר ודם, שיש לו "כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות".

ולכאורה אינו מובן:

בכלל במאמרי חסידות מדברים רק על ענינים הכי עיקריים. בפרט במאמר האחרון בחיים חיותו בעלמא דין, שאזי "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו" עומדים בגלוי ו"פועל ישועות בקרב הארץ"² – שזהו המשך ההילולא באתי לגני הנ"ל, שנשיא דורנו הרי גילה את ההמשך עד תומו עוד בחיים חיותו בעלמא דין על מנת שידפיסו זאת, כולל גם את ההמשך (שנדפס לאחר הסתלקותו) שבו מדובר אודות המשל דבזבוז האוצרות.

ועפ"ז יש להבין: מדוע המשל דבזבוז האוצרות בשביל הנצחון במלחמה, הוא ענין כה עיקרי עד שצריך להביאו במאמרו האחרון בחיים חיותו בעלמא דין?

אדרבה: מה נוגע בכלל לאנשים כערכנו מה קורה עם מלך בשר ודם, ובפרט עם אוצרותיו, ובפרט שמדובר אודות כאלו אוצרות שאינו מגלה אותם לאף אחד "ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", במילא הרי אף אחד אינו יודע אודות אוצרות אלו. יתכן שהמלך יאמר שישנם אוצרות, אבל את הפרטים בזה הוא לא מגלה, בקל-והומר מכך שהוא בעצמו איננו משתמש בזה, וסתם לדבר אודות זה הרי לא שייך אצל מלך, כיון שהוא מדבר רק על מה שנוגע למעשה בפועל, לא סתם ענינים – וא"כ, מדוע מדבר אודות המשל דבזבוז האוצרות במאמר ההילולא, המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין?

ובפרט שהוא מביא גם את המשל לזה עם כל הפרטים; המשל מובא גם בדרושים של הנשיאים שלפניו, מאדמו"ר הצ"צ³, מאדמו"ר המהר"ש ומהרבי נ"ע וכו', אבל שם לא מובאים כל הפרטים, משא"כ בהמשך ההילולא מדייק להביא את כל הפרטים ולתרגמם וכו'.

(1) פ"א – סה"מ תש"י ע' 132. (2) דרמ"צ יא, סע"א. אוה"ת בשלח ע' תערב.

(3) פ"א – סה"מ תש"י ע' 132. (4) דרמ"צ יא, סע"א. אוה"ת בשלח ע' תערב.

(5) אגה"ק סכ"ח. (6) דרמ"צ יא, סע"א. אוה"ת בשלח ע' תערב.

והביאור בזה:

כיון שזהו המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין בשנת תש"י, לפני שהוא התעלה לעולם נעלה יותר,

[שגם לאחר תש"י לא יעזוב את צאן מרעיתו⁴, ואדרבה: ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"⁵, ניתוסף בכל שנה ושנה עוד יותר בקשר דנשיא דורנו עם צאן מרעיתו,

שמה מובן, שבשנת תשמ"ז הקשר הוא באופן נעלה יותר מכפי שהי' בשנת תשמ"ה, וכך הלאה עד ביאת משיח צדקנו וגם לאחר זה – כיון שגם אז הוא יהי' נשיא, אע"פ שאז "לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"⁶, הרי בכ"ז גם אז יהיו "קטנם ועד גדולם", במילא מובן שיהיו מקבלים ותלמידים, ונשיאים שמהם הם יקבלו, וכיון שאנשי דור זה הינם תלמידיו של נשיא דורנו, הם ימשיכו להיות אז תלמידיו והוא יהי' הנשיא,

ואע"פ ש"כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" – אבל הקשר עם "אותי" (עצמות ומהות) יהי' ע"י הממוצע המחבר – משיח צדקנו ונשיא דורנו, כמבואר בכ"מ⁷ שממוצע המחבר אינו כמו ממוצע המפסיק, מתורגמן (לדוגמא), שמפסיק בין שני צדדים שהוא מחברם, אלא ממוצע המחבר מחברם עד שהם הופכים להיות דבר אחד ממש]

וכיון שהמשך ההילולא הוא המאמר האחרון של נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין – אזי לפני שהוא מתעלה מעוה"ז הגשמי לעולם נעלה יותר, מוציא נשיא דורנו הוראה לכל אנשי הדור, שבדור זה האחרון דגלות, שבו מנהלים את המלחמה האחרונה שאין אחרי' מלחמה עם "חרפו עקבות משיחך"⁸, אזי הוא (המלך ונשיא הדור) "מבזבז כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", אוצרות שלו ואוצרות אבותיו, הן נשיא דורנו, והן אביו הרבי נ"ע (שהוא ממלא מקומו), וכאלו אוצרות "אשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", אפילו לנשיאים עצמם, עד שישנם ענינים שעוד לא התחילו לעסוק בהם – אזי דוקא עכשיו, בדור זה האחרון, "בעת ניצוח המלחמה (דעקבתא דמשיחא) הוא מבזבז כל האוצרות".

ולמי מבזבזים את האוצרות – לאנשי החיל הפשוטים שיוצאים למלחמה. כלומר בנמשל – שמגלים את אוצרות החסידות (שעד עכשיו לא גילו אותם אף פעם אפילו לא לעצמו) דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה כנגד "חרפו עקבות משיחך".

זאת-אומרת, שלא כדעת הטועים שהאוצרות שייכים רק ליחיד סגולה, ובכדי לקבל את האוצרות צריכים קודם ללמוד נגלה וחסידות וכו', אלא אדרבה – מוסרים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים, שמקיימים את הרצון של נשיא דורנו בלי לשאול "מדוע".

(4) ראה סה"מ פר"ת ס"ע שנד. אג"ק אדמו"ר (7) ראה סה"ש תו"ש ע' 158. לקו"ש ח"ב ע' 510 ואילך.

(5) ברכות כח, א. ושי"ו.

(6) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. (8) תהלים פט, נב. וראה שיחת שמח"ת תרס"א – נדפסה ב"קו"ד ח"ד תשפ"ב, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.